an valeat, et fieri possit, si unum tantùm filium habeat, n. 1 l. 23 tit. 9 part. 6. — si facta sit per aliquem de domo sua, in qua habitabat, an ibidem veniant domus alienæ quæ erant appendices istius domus, n. 13 dict. l. 23. — Et an et quando bona majoriæ vendi possint pro alimentando filio, vel servo testatoris, vel alio, cui ipse alimenta reliquit, num. 4 l. 24 tit. 9 part. 6.—Et quid si mater dedit marito licentiam eligendi unum ex filiis suis ad majoriam, si maritus non eligat intra annum, an postea admittatur, et an possit eligere illum quem in potestate habet, n. 2 l. 25 tit. 9 part. 6. — Et an si pater habet licentiam ad faciendam majoriam, possit tunc diminuere legitimam filii, qui esset clericus in minoribus ordinibus tempore datæ licentiæ, n. 3 quæst. 1 l. 32 tit. 9 part. 6.—Majoria sine licentia Principis facta de bonis alicujus, et filiorum suorum, si filii quantum ad bona sua ex Regis facultate illam revocaverunt, an ex hoc videatur Princeps approbare majoriam respectu bonorum patris, dict. n. 3 quæst. 2 dict. l. 32 t. 9 p. 6. — potest à Rege fieri de aliis bonis habitis extra regnum in alium filium, dict. n. 3 quæst. 2 l. 32 tit. 9 p. 6. —an possit fieri ex Regis facultate in tertia parte bonorum de aliis bonis, et alios filios duplici onere gravare, dict. n. 3 quæst. 3. — facta cum facultate primogeniti Regis patre vivente, an teneat, si postea fiat postquam primogenitus successit in regno, ibidem in quæst. 4.— an possit fieri in descendentem ex fœmina, quando data fuit facultas ad illam faciendam in unum ex posteris suis, ibidem in quæst. 5. — si ex facultate Regis possit in filium secundum fieri de consensu filii majoris, et antequam consentiat Rex, qui talem licentiam dedit, moriatur, an majoria in filium secundum facta valeat, dict. n. 3 quæst. 6 dict. l. 32 tit. 9 part. 6.—Et an in licentia, quæ impetratur ad faciendam majoriam, debeat fieri mentio de posthumis nascituris, in dict. quæst. 6. — Majoria si ex Regis facultate possit fieri in filium, quem pater voluerit, an pater illam facere possit in spurium stantibus legitimis, ibid. quæst. 7. — an possit ex Regis facultate fieri in filium spurium, etiam stantibus legitimis, et quando, ibidem in quæst. 8 et 12. — facta in spurium, quem credebam legitimum, an valeat, ibidem quæst. 9. — Et an filius naturalis ad majoriam admittatur in defectum legitimorum, et quando, et qualiter, ibidem.—Majoria si ex Regis facultate possit fieri in quemcumque filium, quem pater elegerit, an istud jus eligendi inter filios transferat ad filium suum, in quem majoriam fecit, ut et ipse inter filios suos etiam eligere possit, ibidem. — Et an conditor majoriæ præcedente Regis licentiam possit dare filio potestatem eligendi inter filios suos, quem volet, ut in ea succedat, ibidem. —Majoria an possit fieri in filium inimicum Regis vigore facultatis à Rege datæ, ibidem.—an vigore licentiæ loquentis de filiis, an possit in posthumis fieri, in q. 10. — Sed quid si in impetratione licentiæ, vel ad faciendam majoriam nulla sit facta mentio de eo, scilicet quòd possit filiorum legitimas gravare, an tunc gravare possit, saltim si dictum fuit in facultate, quòd liberè eam faciat, dict. n. 3 quæst. 11 l. 32 t. 9 part. 6.—Et quid si detur licentia faciendi majoriam impedito facere testamentum, an per hoc ad illud faciendum habilitatus videatur, et quando, ibidem.—Et quid si detur à Rege facultas ad faciendam majoriam in unum ex filiis, an possit facere duas majorias in duos, vel plures filios virtute talis facultatis, ibid. quæst. 13. — Et quid si licentia data fuit ut possit majoriam facere in duos, vel plures filios, an tunc illam facere possit in unum tantùm, ibidem. — Majoria an possit fieri in filio, qui est in potestate per viam donationis, vel in posthumum, vel in filium extantem apud hostes, vigore licentiæ generaliter datæ ad faciendam majoriam, dict. num. 3 quæst. 14 l. 32 tit. 9 part. 6.—an et quando fieri possit in nepotem stantibus filiis, si licentia data fuit ad faciendam eam in unum ex filiis, ibidem in quæst. 15. — de Principis licentia facta in filium post cujus mortem vocavit nepotem ejus filium, si filius in vita patris decedat, nondum habita majoria, an tenebit constitutio in personam nepotis, dict. n. 3 quæst. 16 l. 32 tit. 9 p. 6. — Et quid si pater habuit à Rege licentiam ad faciendam majoriam in filium quem elegerit, an si semel elegerit pœnitere possit, vel si electus decesserit, possit alium sine nova facultate eligere, et quando non, q. 17. — Majoria si fiat in unum filium expressè nominatum in licentia data ad faciendam majoriam, an vigore talis licentiæ transeat in alium filium, vel non, quæst. 18. —Et quid si nascatur alius filius quem pater eodem nomine nominavit, an in eum vigore talis licentiæ majoria fieri possit, ibidem in quæst. 19. — Majoria an possit reliqui incapaci, quoties data fuit à rege licentia faciendi majoriam, prout ipse velit, et liberè, ibidem in quæst. 20. — Et quid si ille, qui ad faciendam majoriam habuit licentiam, illam cancellavit, seu incidit, an si postea pœnituit, et velit illam valere, valeat, vel alia de novo necessaria sit, dict. n. 3 quæst. 21 l. 32 tit. 9 part. 6. — Et quid si licentia detur alicui ad faciendam majoriam expresso nomine proprio et dignitatis, an si ipse illam non faciat, admittatur ejus successor, ibi in quæst. 22.—Majoria an de Principis licentia possit obligari pro dote, vel arris, vel ex alia simili causa, ibid. quæst. 23. — Et quando possit agi, ut Princeps hanc licentiam dare non possit ex illa causa, seu ratione, ibidem in dict. quæst. 23.—Majoria valet etsi fiat sine licentia, si postea ad hoc per Principem data sit, dict. n. 3 quæst. 24 l. 32 tit. 9 part. 6. — facta sine Principis licentia an valeat, si post mortem fàcientis illam Princeps confirmaverit, ibid. in quæst. 24 et 47. — si fiat sine Regis licentia, et antequam Princeps illam confirmet, sive in tertio bonorum, vel in plus, et faciens eam, et filius in quem facta fuit, decedant ante Principis declarationem, vel confirmationem, an filius aliquid ex ea ad hæredes transferat, ibidem in quæst. 25.—Et an augmentata ad majoriam dicantur de majoria, et quando, et qualia, in dict. q. 25.—Majoria si fiat cum Principis licentia, et conditor ipsius dicat, quòd eam facit disponendo de tertia et quinta parte bonorum, si excedat, an sustineatur majoria, ibid. in quæst. 28. — si facta sit de licentia Principis, an postea revocetur per solam impetrationem revocationis istius licentiæ, in dict. quæst. 28. — si fiat in unum filium cum certo gravamine, si postea pater eam revocat, et illam in alium filium facit sine repetitione gravaminis, an censeatur repetitum, dict. n. 3 quæst. 29 dict. l. 32 tit. 9 part. 6. — si fiat dotatis filiabus, prout Regis licentia requirebat, an si talia bona data eis in dotem sint evicta, possint filiæ agere de evictione, vel recindere majoriam, dict. n. 3 quæst. 31. — si fiat sine facultate Principis, si per eum postea confirmata fuit, et sic facta per donationem inter vivos, an faciens illas postea revocare possit, ibidem in quæst. 33. — facta in incapaci habilitato per Regem, an per facientem revocari possit, ibidem in quæst. 34.— potest fieri etiam in consaguineis ex parte matris, quando licentia impetrata fuit, ut faciat eam in consanguineis suis, ibidem in quæst. 35. — Majoriæ jam factæ an veniant in generali revocatione facultatem à Principi facta, ibidem in quæst. 36 et 37.—Majoria an possit devenire in filium bastardum nondum legitimatum, quando ipse ad eam vocatur per primum conditorem, ibidem in quæst. 39. — facta sub conditione, si Princeps illam confirmet, an valeat sequuta ipsius confirmatione, ibid. in quæst. 40. — an vitietur, si duo posthumi nascantur, cum testator unum tantùm ex eis prævisit, et de eo tantum meminit, ibidem in quæst. 41.—Et si princeps concessit alicui facultatem faciendi majoriam in quarta parte bonorum, an per hoc videatur impeditus, ne faciat in tertia parte bonorum juxta leges regni, ibidem in quæst. 42. — Et quid si cum unus non haberet nisi unum tantum filium, impetravit licentiam ad faciendam majoriam in eum, et alius postea nascatur, an vitietur talis licentia, dict. n. 3 quæst. 43 l. 32 tit. 9 part. 6.— Majoria si fiat de omnibus bonis alicujus, an videatur facta de futuris, in quæst. 45. — Et quid si Rex dedit alicui licentiam ad faciendam majoriam in filium sui fratris, quia ipse filios non habebat, an sipostea einascantur, possit ex tali facultate facere in unum ex eis majoriam, ibidem in quæst. 46.—Majoria si permittatur fieri dotatis prius filiabus, qualiter hoc intelligi debeat, ibidem quæst. 48.—si ex Regis privilegio fiat in duobus spuriis, an in defectum unius alter habeat totum per jus accrescendi, n. 6 quæst. 3 l. 33 t. 9 part. 3. — Et quis si aliquis majoriæ antiqua aliqua bona addidit nihil ultra addens de prohibitionibus, et vinculis, an intelligatur facere sub eisdem, n. 1 l. 37 t. 9 part. 6. — Et quid si testator de pluribus rebus fecit majoriam, et unam ex eis postea alienavit, si eam rem habeat, an illa incidat in majoriam, n. 1 l. 40 tit. 9 part. 6. — Et quid si testator fecit majoriam de domo sua principali, quam postea vendidit, et aliam emit, an empta subrogetur loco primæ, ibid.—Et an facta à testatore majoria de bonis suis, hæres quartam Trebellianicam, vel Facidiam deducere possit, num. 4 in princ. l. 6 t. 11 p. 6 per text. ibi.— Et an in bonis majoriæ locus sit præscriptioni, num. 4 in princ. l. 6 tit. 11 part. 6. — Majoriæ bona an publicentur propter delictum possidentis eam, etiamsi sit crimen læsæ majestatis, n. 4 in princ. l. 6 t. 11 part. 6, et n. 10 l. 2 t. 2 part. 7. — An verò ususfructus publicetur in vita delinquentis, ibidem. — Et an quando locus est confiscationi, bona illa sint apud Regem ut bona majoriæ, vel ut libera, ibid. — Majoria si postquam

fuit confiscata, per Regem filio delinquentis donetur, quo jure illam habeat, et an ut nova majoria, ibidem.— Et quid si post condemnationem Princeps remittat postea delictum, et restituit delinquentem, an ipse recuperabit bona majoriæ, vel adhuc transibunt in sequentem vocatum ; et quid si talia bona jam fecerunt transitum, ibidem in n. 4 quæst. 2.—Et an bona majoriæ, et restitutioni subjecta possint alienari ex causa dotis, quando filiis legitima integrè relicta non fuit, etiam stante expressa testatoris prohibitione, d. n. 4 quæst. 5 l. 6 tit. 11 part. 6.—Majoria in multis participat, et congruit naturæ feudi, n. 4 supradict. — vel feudum an in dotem dari possit, et qualiter, dict. l. 6 tit. 11 part. 6. —Et si per patrem, vel alium possessorem majoriæ petatur licentia ad alienandas res majoriæ, quæ ad concessionem inspici debeat, et quando justè dari possit, et quid si talis facultas injustè detur, n. 4 supradit.— Et an si de licentia Regis aliqua res à majoria ex causa dotis vel alia deducta sit, an si postea possessor majoriæ dives factus sit, illam vel aliam similem, sicuti alienatam, ad majoriam reddere debeat, dict. n. 4 quæst. 6 l. 6 tit. 11 part. 6.—Et quid si res sit de licentia Principis extracta à majoria, et de ea alius majoricatus sit factus, an si res redeat ad priorem dominum, possit iterum ex ea condere majoriam sine nova facultate, ibid. in quæst. 7.—Et qui lussit rem majoriæ, idem est ac si alienasset eam, et incidit in pœnam alienantis, in dict. quæst. 7 et 8.—Et quid si possessor majoriæ habuit licentiam vendendi rem majoriæ, et morte præventus non fecit, an ejus succesor rem majoriæ ex tali facultate vendere possit, dict. quæst. 8. — Et quid si ille, qui ad vendendum licentiam habuit, vendat, et illam rem emat per interpositam personam, ibidem.—Et an pretium rei majoriæ venditæ de licentia Principis necessariò debeat converti in emptionem alterius rei immobilis ad majoriam, ibid. in quæst. 9. — Et quid si possessor majoriæ juravit non alienare res majoriæ, an si postea impetret licentiam alienandi à Principe tacens de juramento præstito, an alienatio teneat, quæst. 10.— Et quando de licentia Principis res majoriæ debent alienari, vel obligari, tunc non pretiosiores obligari debent, si de vilioribus satisfieri potest, ibidem. — Et quid si possessori majoriæ data fuit licentia ad vendendum rem majoriæ, an tunc ipse rem illam obligare possit, vel è contra, dict. num. 4 quæst. 10 in final., et quæst. 11 dict. l. 6 tit. 11 part. 6. — Et quid si possessor majoriæ legavit rem majoriæ, et postea impetret licentiam extrahendi à majoria, an reconvalescat legatum, ibidem in quæst. 12. — Et de alienatione rerum majoriæ, quæ de Principis licentia fit, vel fieri potest, et de ipsius validitate, et effectu, et quando revocari possit, vel non, ibidem.—Et quid si licentia ad vendendum rem majoriæ impetretur à minore tacito de sua minori ætate, ibidem quæst. 22 et 23. — Et an sit justa causa dandi licentiam ad vendendas res majoriæ, si illæ sint in locis remotis à domicilio possessoris ex majoria, ibidem q. 27.—Majoria si fiat in descendentes, et prohibitio alienationis fiat tantùm primo vocato, an extendatur ad alios post eum vocatos, n. 5 dict. l. 6 t. 11 p. 6.—quando ita ad fœminas

pertineat, sicuti ad masculos, et ex quibus hoc ita colligetur, et quando, n. 2 l. 3 t. 13 p. 6.—Et ad statutum de excludendis fœminis propter masculos sit odiosum, vel non, dict. n. 2 dict. l. 3 t. 13 p. 6, et n. 2 l. 12 t. 33 p. 7. —Majoria an perveniat ad filium majorem exclusis masculis, quando filii simpliciter ad eam vocati non fuerunt, ibidem quæst. 1.—semper cencetur concessa secundum suam propriam naturam, nisi alteratio probetur, n. 2 dict. l. 3 tit. 13 part. 6. — an possit fieri in fœminam stante filio masculo, impetrata ad hoc licentia, ibidem quæst. 2.—Et in majoriis non semper militant rationes quæ in feudo, dict. n. 2 quæst. 6 in fin. l. 3 t. 13 p. 6. —Majoriam an perdat filia, quæ cum alio extraneo matrimonium contraxit, quando in ea fuit à patre et conditore ipsius imposita conditio, ut nuberet homini sui generis, qui haberet nomen suum et insignia, si extraneus ista faciat, ibidem quæst. 13.—Et an valeat renuntiatio majoriæ in vita possessoris ipsius facta in præjudicium vocatorum ad eam, ibidem quæst. 17. — Et an quando in majoriæ successione fœminæ exclusæ sunt, filius masculus ex ea excludat patruum, ibidem q. 18.— Et quid si ad majoriam vocentur masculi, et excludantur fœminæ, an istud debeat intelligi tam de masculis descendentibus ex fœminis, quam de descendentibus ex aliis masculis, dict. n. 2 quæst. 19 et 22 l. 3 tit. 13 part. 6. — Et an quando testator semper ad majoriam vocavit masculos, videatur exclusisse fœminas stantibus masculis, ibid. quæst. 21. — Majoria semper masculis debetur, quando sunt in pari gradu cum fœminis, secùs si in impari, in dict. quæst. 21.—Et an fœmina per masculum semel exclusa censeatur semper exclusa, vel temporaliter, ibid. q. 23. — Et an exclusus à majoria ex una causa possit in ea ex alia causa succedere, in q. 24, et in dict. quæst. 23.—Et quid si filia semel fuit ad majoriam admissa, quia non erat masculus, an repellatur masculus postea superveniens, ibid. in q. 25.—Et quid si fœminæ sint exclusæ in una parte, seu gradu majoriæ, an videantur exclusæ etiam in aliis gradibus, et vocationibus factis in eadem majoria, dict. n. 2 quæst. 26 l. 3 tit. 3 part. 6.—Et quid si fœminæ sint à majoria per testatorem exclusæ propter masculos, an ipsi in eadem majoria succedere possint virtute rescripti Principis, ipsis fœminis dati, ut in ea ipsæ, et non masculi succedant, ibidem in quæst. 28.—Et an tunc bona deveniant in eum, quem Princeps vult, jure majoriæ, vel qualiter, ibid. — Majoria respicit lineam descendentem, et ideo pater non succedit in majoria filii, n. 1 l. 4 tit. 13 part. 6. — Et an filius naturalis succedat matri suæ in majoria, vel in feudo, n. 9 l. 12 tit. 3 part. 6. — Et an successori in majoria detur beneficium, l. fin. *C. de edicto Divi Adriani tollendo*, v. n. 1 l. 2 tit. 14 part. 6.— Et an in bonis majoriæ detur bonorum possessio Carboniana, n. 22 et n. 13 l. 2 tit. 14 part. 6.—Majoria per aliquem facta de re per violentiam ab ipso occupata, vel de aliquo modo ab ipso conditore malè acquisita, an valeat; et an hæredes rem illam tradere teneantur illi, cui relicta fuit, n. 11 l. 2 tit. 15 part. 6.—Et an ea quæ veniunt ad filium jure primogenituræ, vel majoriæ, veniant inter fratres conferenda, n. 6 ad fin. quæst. 6 l. 3 tit. 15 part. 6.—Majoria si de jure debeat ad filium prodigum pervenire, an ejus pater possit sibi interdicere rerum administrationem, et quid in aliis bonis, n. 1 ad fin. l. 3 tit. 16 part. 6.—Et an mater in tutela filii cæteris præferatur, etiamsi ei succedere non possit, quia bona sunt majoriæ, n. 13 l. 4 tit. 16 part. 6. — Majoria ad filium proditoris devenire possit, et quando non, n. 10 l. 2 t. 2 part. 7, et n. 4 in princ. l. 6 tit. 11 p. 6.

Mahomæ principium, et finis, n. fin. in procœmio Partitar.

Mala consuetudo generans peccatum, vel contra rationem inducta, si sit præscriptione reborata, an valeat, n. 1 l. 3 tit. 2 part. 1.—Mala electio est in culpa, et quid si habuit justam causam decipiendi se ipsum, n. 3 l. 5 tit. 18 part. 2. — Mala grammatica utrum vitiet rescriptum, n. 1 l. 2 tit. 19 part. 3.

Mala fama, v. in verbo Fama.

Mala fides si supervenerit, an impediat fructus acquisitionum, n. 1 l. 39 tit. 18 part. 3. — superveniens, an impediat præscriptionem, et quid de jure canonico, n. 1 l. 12, et n. 2 l. 21 tit. 29 part. 3.—Et quid si scientia rei alienæ supervenerit post completam præscriptionem, an et tunc sit tutus in conscientia, dict. n. 1 dict. l. 12.—Mala fides non solùm dicitur esse in eo, qui dicit rem non esse tradentis, sed in eo, qui scit quòd non justè venditur, n. 2 l. 18 tit. 29 part. 3. — licèt prosit præscribenti de jure civili, si præscribat per triginta annos, nunquam tamen ipse dominium rei habebit, n. 4 l. 21 tit. 29 part. 3.—Et an idem sit quando sibi res furatur, ibid. in n. 5 dict. l. 21.—Mala fides in actionibus personalibus an prosit præscribenti, n. 2 l. 22 tit. 29 part. 3. — vel bona circa fructus restitutionem cùm ab aliquo hæreditas evincitur, glos. l. 4 tit. 14 part. 6.

Male fidei possessor quos, et quales fructus restituere teneatur, cùm victus fuit, n. 1 l. 4 tit. 28 part. 3. — Et an idem sit in malæ fidei possessore ficto per litis contestationem, quòd eosdem fructus debeat restituere, ibidem. — Malæ fidei possessor an teneatur restituere fructus ampliores, quos mediante ingenio, et industria sua percepit, ibi n. 2. — an indistinctè teneatur restituere fructus, quos dominus percipere potuerat, et quando non, ibid. in n. 3 dict. l. 40. — quas expensas recuperare poterit à domino, et qua actione, n. 1 l. 42 tit. 28 part. 3.—si plantaverit arbores in re in qua habet malam fidem, an earum possessionem perdat, statim antequam radicentur, et convalescant, n. 2 l. 43 tit. 28 part. 3. — si restituat rem antequam expensas necessarias percipiat, an postea habebit actionem ad eas petendas, n. 2 l. 44 tit. 28 part. 3. — ædificans in alieno donare videtur, n. 3 l. 44 tit. 28 part. 3.—qui fecit rem suam præscriptione triginta annorum, si propter ipsius contumaciam alius judicis auctoritate in ipsius possessionem missus sit, an illo veniente in termino debitor illam recuperet, non obstante quòd missus in ea velit statim probare dominium, n. 7 l. 21 tit. 29 part. 3.— poterit rem retinere pro expensis factis causa fructuum percipiendorum, n. 4 l. 9 t. 1 part. 5. — vel bonæ fidei possessor post litem contestatam, quos fructus restituere debeat, n. 7 l. 4 tit. 14 part. 6. — quales expensas deducere possit, n. 8 dict. l. 4 tit. 14 part. 6.—Et an deducat expensas, quando nullos fructus percepit, dict. n. 8 dict. l. 4.—Malæ fidei possessor si ex hæreditate aliquid vendidit, qualiter restituere teneatur, si condemnetur restituere, n. 3 l. 5 ibidem.—Et omne periculum superveniens in hæreditate expectet ad malæ fidei possessorem, n. 3 leg. 6 ibidem.

Maledicere aliquem nemini licet, et quando meritorium sit, n. 5 l. 9 tit. 7 part. 2.

Maledictio Principis adversus contravenientes, quid operetur, n. 9 l. 2 tit. 18 part. 3.—patris contra filium, et quando inducat exhæredationem, et exhæredatus videatur, n. 3 l. 1 tit. 7 part. 6. — Et de pœna maledicentis Principem, glos. l. 6 per text. ibi, tit. 2 part. 7.

Malemeriti debent egestate laborare, n. 7 l. 2 tit. 9 part. 4.

Malefactores, v. in verbo Delinquentes, et in verbo Criminosus.

Maleficium, per quod homines perpetuo ad coitum maleficiantur, potest esse ex multiplici causa, n. 2 l. 5 tit. 8 part. 4.—Et quod dirimet matrimonium, vel non, et an præsumatur matrimonio præcesisse, vel è contra, ibi n. 3. — Et an maleficiato per triennium expectari debeat, sicuti frigido, ibi n. 6.—Maleficium fictum an puniri possit per statutum, et quare non, n. 1 in procœmio, tit. 1 part. 4. — perpetuum præsumitur data conjugium cohabitatione per triennium, n. 7 l. 5 tit. 8 part. 4.—si visum sit perpetuum ecclesiæ, et ideo aliquos separet à conjugio, quandocumque ei contrarium fore constiterit, redintegrabitur matrimonium, et idem erit si credat maleficium universale, cùm ita non sit, n. 3 l. 7 tit. 8 part. 4.—et ex maleficiis præditæ sunt actiones, et aliquando duplices, n. 1 l. 13 tit. 14 part. 5.

Maleficium vide in verbo Delictum.

Maleficiatus, et an huic sit expectandum per triennium, sicuti frigido, n. 6 l. 5 tit. 8 part. 4. — perpetuò præsumitur ille, qui per triennium, cum uxore cohabitavit, et eam carnaliter non cognovit, ibidem in n. 7.— si ab uxore sua separetur propter maleficium, et in hoc ecclesiam aliquando deceptam fuisse constiterit, quomodocumque istud sit matrimonium debet redintegrari, n. 3 per text. ibi, l. 7 tit. 8 part. 4.

Malevolus si de aliquo aliquid dixerit, an propter id illum infamet, n. 6 l. 2 per text. ibi, tit. 6 part. 7.

Malitia non tamen potest crescere in homine, quantum bonitas in eo crescere potest, n. 1 l. fin. t. 2 p. 1.— quando præsumatur in Episcopo, vide remissivè per n. 5. l. 6 tit. 15 part. 1. — Malitiis hominum est obviandum, num. 1 l. 15 tit. 7 part. 3.—Malitiam adversarii an possim per aliam similem repellere, n. 8 l. 28 tit. 11 p. 3. —Malitia qualis in denuntiatore requiratur, ut puniri possit, n. 4 l. 5 tit. 1 part. 7.

Mali homines sunt puniendi, boni autem præmiandi, quod ad Principem spectat, n. 2 l. 2 t. 1 part. 3.—Mali ab omnibus honoribus expelli debent, boni autem semper sunt admittendi, n. 1 in procœmio tit. 19 part. 3, et n. 7 l. 3 tit. 27 part. 4.

Malus odor deterior est, quam malus cibus, n. 4 l. 7 tit. 32 part. 3. — qui semel fuit, semper præsumitur malus, et quando, n. 5 l. 1 per text. ibi, tit. 18 part. 6, et n. 1 l. 33 tit. 34 part. 7. — Et an ex hoc quod malus fuit, inducatur judicium ad torturam, si de crimine accusetur, et quando, n. 5 l. 26 tit. 1 part. 7.

Malum, et bonum differunt inter se, n. 1 l. fin. per text. ibi, tit. 2 part. 1. — majus ut evitetur, permittitur minus, n. 1 in procem. tit. 12 part. 4.—Mala omnia quis pati debet, quàm peccato consentire, n. 1 leg. 4 tit. 24 part. 4.

Mandatum generale in beneficialibus, et spiritualibus non sufficit, n. 3 in med. l. 7 tit. 16 part. 1. — præcesisse præsumitur, quando in præsente aliquid à mercatore scribitur, n. 6 l. 17 tit. 2 part. 3 ad fin. — nuntio factum ad dandam, sive recuperandam pecuniam, an expiret morte mandantis, n. 1 l. 23 t. 5 part. 3.— procuratoris an expiret aliquando morte domini ante litis contestationem, si cœpit causam tractare; et quid si dominus satisdet per procuratorem, ibidem in num. 3.— morte procuratoris finitur in judiciis, etiamsi res non sit integra, secùs in contractibus, n. 6 ibidem.—Et an tale mandatum ad hæredes transeat, dict. n. 6.—Mandatum procuratoris an probetur per unum testem simul cum partis juramento, n. 7 l. 2 tit. 11 part. 3. — recipiendi solutionem intelligitur de vera solutione, non de ficta, n. 1 l. 4 tit. 11 part. 3. — procuratori datum, an finiatur lata diffinitiva sententia, et an tunc appellare possit, n. 2 l. 3 tit. 23, et n. 7 l. 23 tit. 23 part. 3.— Papæ factum sine causæ cognitione, ubi sententia, seu cognitio desideratur, an habeat vim sententiæ, et quando, n. 3 l. 22 tit. 22 part. 3.—acceptare videtur procurator ex eo, quòd litteris de hoc receptis non contradixit, n. 2 per text. ibi, l. 6 tit. 1 part. 5. — ad emendum sine assignatione pretii, an valeat, et quid tunc præsumatur, n. 5 l. 48 tit. 5 part. 5. — factum procuratori ad vendendum, si revocetur, venditio postea sequuta non valet, n. 4 l. 51 tit. 5 part. 5.—Et an exigatur quòd emptor de tali revocatione sit certificatus, et quando sic, ibidem. — Mandatum generaliter alicui factum ut compellat aliquos ea coactione, quam viderit expedire, debet intelligi, ut et ipse servare teneatur legem municipii, et consuetudinem loci, n. 2 in fin. l. 55 tit. 5 part. 5. — calificatum si in qualitate non potest adimpleri, tunc debet impleri in principali, n. 3 l. 37 tit. 11 part. 5.—habens ad fidejubendum, an videatur habere ad solvendum, n. 3 l. 1 tit. 12 part. 5. —Et contra quem detur actio mandati, quæ dicitur contraria, n. 1 l. 20 tit. 12 part. 5. — Et an re integra possit mandato renuntiari sine causa, ibid. in n. 3. — Mandatum si fiat ad commodum tertii, tunc actiones debent cedi per mandatarium mandatori contra illum tertium, num. 1 l. 21 tit. 12 part. 5.—Sed an teneatur sibi actione negotiorum gestorum ille in cujus utilitatem mandatarius negotia gessit, dict. n. 1. — Mandatum factum in modum consilii, quando obliget mandantem, vel mandatarium, si ex eo damnum sibi sequatur, n. 2 l. 23 ibidem. — an sine verbis, et sola voluntate fieri possit, et qualia verba ibi desiderentur, n. 2 cum aliis ibi, l. 24 t. 12 p. 5.—an præcesisse præsumatur per ostensionem sigilli, dict. n. 1 dict. l. 24.—Et in generali mandato non